

Бодљикаво прасе

БЕОГРАД, СУБОТА 2 МАЈ 1942

БР. 23 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Уредништво и Администрација
Београд, Јакишићева 4-а/II

ПРИМЕРАК 2— ДИНАРА

Претплату прима „Преса“ за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80
динара.

ЛОНДОН ДЕМАНТУЈЕ ВЕСТ „БОДЉИКАВОГ ПРАСЕТА“

Радио Лондон је у демантима увек врло брз. Тако је већ сти-
гао да демантује и последњу
вест „Бодљикавог прасета“ да је
цела енглеска филмска индустри-
ја у америчким рукама. Како Лон-
дон јавља, „Бодљикаво прасе“ је
рђаво разумело продају акција
свих енглеских филмских преду-
зећа америчким капиталистима.
У Лондону се тим поводом на-
глашава, да тиме није енглеска
индустрија прешла у америчку
својину, већ да је америчка сво-
јина (капитал), прешла у енгле-
ску индустрију. Према томе, Лон-
дон истиче да нису Американци
подвалили Енглезима, већ да су
они подвалили колегама из Холи-
вуда.

„Бодљикаво прасе“ прима и
објављује својим читаоцима тај
деманти, а ко је кога у ствари
прварио и ко је коме подвалио,
то је интерна ствар Англосаксо-
наца.

СПАЉЕНА УДОВИЦА

Хајдарабад. — Пошто је
несрећни »Добри Однос«
између Енглеске и Индије
за навек умро, Индуси су,
по свом народном обичају,
спалили његову удовицу
»Енглеска обећања«, на ло-
мачи направљеној од гаран-
тија сер Стафорда Крипса.
После тог обреда је у Инди-
ји, опет по старом обичају,
настало велико народно ве-
сеље.

НАЈБОЉИ ДОКАЗ

Лондон, априла. — По-
што је генерал Зима био
деградиран, у овдашњој
штампи потегло се питање
којој народности припада
тај генерал. Новинари су у
ту сврху посетили једну и-
стакнуту војну личност, ко-
ја је сместа одговорила:

— Па, сасвим је јасно да
је то енглески генерал.

— По чему је то јасно?
упитали су новинари.

— Па по томе, што је де-
градиран због неспособно-
сти.

СЕНТИМЕНТАЛНОСТ

Калкута, априла. — Пошто се
фронт све више приближује
Калкути, енглеске власти су ре-
шиле да, у својој великој бризи
за Индусе, евакуишу цивилно
становништво, да не би, сачувај
нас Боже, неко страдао од рат-
них операција. На питање како
мисле да се изврши евакуација
цивилног становништва, коман-
дант вароши је изјавио:

— Врло просто: жене и децу
ћемо у концентрационе логоре а
људе на фронт према Јапанци-
ма.

УХАПШЕНО ПРОЛЕЋЕ

Ових дана је у Лондону ухапшено ПРОЛЕЋЕ као непожељан гост.

ОРДЕН ПОДВЕЗИЦЕ

Као што је познато, највећи
енглески орден је орден подве-
зице. Добија се само за велике
ратне и политичке услуге Ен-
глеској. Неки необавештени чо-
век би помислио да су све же-
не у Енглеској заслужне за рат
и политику Енглеске, пошто но-
се подвезице, али није тако: ор-
ден подвезице добијају само
мушкарци. Последњи који је до-
био тај високи орден је америч-
ки генерал Мак Артур који се
прославио својим муњевитим
бекством са Филипина. Дарова-
ци су, осим заслуга тог генера-
ла за успешно спровођење ан-

глосаксонских ратних метода,
имали у виду и корисну страну
ордена Подвезице, јер у једном
будућем бекству истог генерала
рачуна се као сасвим сигурно
да неће бар том приликом да
изгуби чарапе, као што се то
десило приликом бекства са Фи-
липина.

Веома поносан због тог орде-
на, генерал Мак Артур, који се
у међувремену добро одморио
од трчања, изјавио је новинари-
ма, да је до сада носио само о-
бичне памучне чарапе, али да
ће од сада облачити само нај-
финије Кајзер чарапе и доњи

веш из првокласних модних ку-
ћа Америке. У исто време је из-
јавио да је поднео енглеској
влади молбу да га доделе неком
пуку Шкотланђана који, као што
је познато, носе сукње, те ће
његова подвезица да добије јед-
ну кокетну видљивост. У низу
честитања које су дошле из ан-
глосаксонских земаља дошла је
и понуда једног позоришта са
Бродвеја које нуди Мак Артуру
наступ у једној ревији где ће
да учествују најлепше герле А-
мерике, са најелегантнијим сви-
леним подвезицама.

ФАКИРСКИ ЧАС У ДОЊЕМ ДОМУ

Делхи. — Агенција Рајтер јав-
ља да ће сер Стафорд Крипс у-
скоро дати у Доњем дому изја-
ву о својим успешним прегово-
рима у Индији. Изјава ће бити
попраћена хипнозом, лежањем
на ексерима, играњем на ватри,
бодењем тела иглама и осталим
факирским мајсторијама које је
сер Стафорд Крипс научио у
замену за понуду „слободе“ Ин-
дији.

ИСТОЧНА АЗИЈА ОТИШЛА У — ДУБИОЗУ

Лондон априла. — У свим тр-
говачким књигама предузећа, ко-
ја су имала пословања са Источ-
ном Азијом, аутоматски је испи-
сана једна једина реч — дубиоза.

МАК АРТУР ЈЕ НЕЗАДОВОЉАН

Сиднеј, априла. — После нан-
менована за врховног заповед-
ника аустралијских трупа, гене-
рал Мак Артур изјавио је да
баш није много одушевљен сво-
јим боравком у Аустралији.

— На Филипинима сам био
много задовољнији, пошто сам
тамо био најбржи човек, а овде
је и најобичнији кенгур бржи
од мене.

ИСКРЕНОСТ

Вашингтон, априла. — На
питање новинара зашто су
амерички авиони нападали
на села и незаштићене варо-
ши на јапанској обали, а не
војне базе, претседник Руз-
велт је љубазно одговорио:

— Па како да нападамо
јапанске војне базе кад та-
мо има противавионских то-
пова.

ГУМА СКУПЉА ОД ДРАГОГ КАМЕЊА

Како јавља „Дејли Мејл“ из А-
мерике, цене гуме невероватно
су скочиле, тако да многе по-
тражње остају без понуде: Цене
бриљантима су, пак, много па-
ле, јер не могу да се напасују
на точкове.

ДАО ПРИМЕР

Њу Делхи, 1 маја. — Ге-
нерал Вавел је признао да
је свуда тучен од Јапанаца,
па је упутио телеграм То-
кију, у коме вели:

— Намерно смо вас пу-
стили да нас бијете као во-
ла у купусу, да би вам по-
казали како се понашају
центлмени. Сада је на вас
ред да се покажете!...

Да ли знате?

- 1) Зашто Англосаксонци толико вриште против образовања нове француске владе Пјера Лавала?
- 2) Зашто совјетска штампа и радио урличе на Турску и бесни против суђења у Анкари?
- 3) Зашто је генерал Вавел постова славан?

Одговори

- 1) Зато што виде да се ето и Француска окреће против њих, а остаје верна Европи.
- 2) Зато што знају да ће анкарски кроцес да обелодани кривицу совјетских агената.
- 3) Зато што је непрестано у стадијуму бежања с једнога места на друго, а то није лака ствар.

Метереолошки извештај

На целој земљиној кугли очекују се велике промене. Иако је затишје, барометар стално пада што изазива велику забринутост у Лондону и Вашингтону. Што се тиче Истока тамо влада велике депресија, иза које непосредно, долази непогода.

На Атлантику и даље трају буре и клизавица, због којих се цела енглеска флота оклизнула. У Пацифику је затишје, али на Индиском океану све више дувају монсуни који носе велику штету Цејлону и Индији. По паду барометра очекује се циклон у овоме океану који ће одувати Енглезе из Азије.

У Аустралији и Хавајима магло и кише, али се може очекивати даље погоршање времена.

У Србији лепо, пролетње, време.

СНЕГ СЕ ТОПИ...

Као што се снег отопи, ишчезе и хвала тако Стаљин стално помоћ тражи, издржати није лако Види да ће доживети, на Истоку, триста јада Зима оде, а са њоме, пропала је и сва нада. Али Лондон изврдава, не сме јавно он да вређа А да ризик прими, неће — Енглез чува своја леђа Ал' ортаку своје зато он у очи песак сипа Место неке офанзиве, са два чамца Булоњ пипа После ове комедије, цинички се Москви цери: Ја урадих шта сам мого, ти на шиљак кожу бери »Ја сам с' тобом, не брини се«, у груди се Енглез буса Борићу се, веруј мени, до последњег брата, Руса«. И уместо на бојишту да сам себи спаса тражи Он наставља офанзиву од превара и од лажи Јер не прича Лондон никад, у истини шта је било Неуморно он измишља, оно што је њему мило.

Док се Черчил свуда шета, опет био он на журу На истоку затишје је, али то је мир пред буру, Сви са стрепњом очекују где ће прво гром да пукне За Енглеза сигурно је да ће први он да штурне Кад лондонске лажи слуша, сваки Енглез храброст шушта Али кад до гужве дође, паметнији тад попушта, Чим ризика много нема, Енглез прети, лаже, режи, Али кад до густог дође, он ко муња онда бежи, На западном фронту миран, ћутн питом ко гугутка Али зато неуморно он друге у ватру тутка Офанзиву обећава да га чују луде Насте Ал' она ће започети кад на врби грожђе — расте.

Када му је већ до рата, у Бурми је сада згода Ил' на запад нека крене, бар њему не смета вода Ал' баш тамо где га воште, као у купусу вола Свуд је тамо »афте мико«, измислио овај пола Чим за борбу време дође, Енглези се вешто крију Док будала има јоште што се за њих цабе бију Ал' то беше, па и прође, и Индија већ се буди И за врло кратко време Лондон друкше ће да гуди.

Жалимо...

▲ Државу која од „Велике Британије“ тражи гаранције или војну помоћ.

▲ Армију којој стоје на челу генерали као што су Вавел, Очинлек или Мак Артур.

▲ Брод који плови у конвоју неких од сила „Западних демократија“.

▲ Народ који дође под управу Совјетске Уније.

▲ Радио Лондон кад мисли да у његове лажи још неко верује.

▲ Нокса што не може никако да израчуна колико му је бродова потопљено, јер се стално потапају...

Који је одговор тачан

Дајемо вам четири питања с одговорима. Подвучите оловком онај одговор који сматрате да је тачан.

Нон-Стоп офанзива је:

- Звучно име.
- Офанзива на папиру.
- Неостварљиви сан.
- Славно бежање са фронта.

Радио-Лондон је:

- Хушкачка радио-станица.
- Радио за протуривање лажи.
- Радио станица за обмањивање наивних.
- Херојска станица која добија све победе.

Велика Британија је:

- Земља лажног морала.
- Земља ситих лордова и гладног народа.
- Унесрекићел малих народа.
- Издајник европске политике.

Мајски је:

- Совјетски амбасадор.
- Пропагатор болшевијзма.
- Шеф болшевијације Енглеске.
- Човек који вуче плутократе за нос.

ПИТАЊА

- 1) Шта Енглеска највише извози?
- 2) Шта најбоље успева у Кини?
- 3) Шта је амерички главни производ?

ОДГОВОРИ

- 1) Лордове, лажи и обећања!
- 2) Енглеске лажи и америчка обећања!
- 3) Гангстери, корупција и трустови!

ФИЛМОВИ ОВЕ НЕДЕЉЕ

- Вашингтон — Недовољна љубав.
- Лондон — Музика снова.
- Пацифик — Отели су човека.
- Москва — Последњи Верецкеј.

НЕМА СМИСЛА

Њујорк, маја. — Поводом неуспеха Крипса у Индији „Њујорк Тајмс“ пребацује Енглеизм што није благовремено упознали актуелност индиског проблема.

— Е баш нема смисла то што Индуси сада раде, пише даље овај лист. Сад морају амерички војници да жртвују своје животе, јер Индија неће да се заложити за ствар савезника.

НОВА ПЕСМА У СИТИЈУ

Лондон, априла. — Черчил и Хопкинс певали су нову песму за англосаксонску публику која почиње са овим речима:

„Мало ја, мало ти, па ћемо се волети и у друштву пропасти“.

ЈЕВРЕЈСКЕ МЕТОДЕ

Њујорк, априла. — Према новом наређењу, трошкове око цивилне одбране подносиће од сада у целој Америци појединци, а не држава.

Кад су неки листови, на ово протестовали, одговорено им је са меродавног места:

— Шта се нас тиче одбрана појединаца. Ако неко хоће да сачува главу, онда нека и плати.

НОВИ АМЕРИЧКИ ПАДОБРАНЦИ

Американци су spremili падобранце.

Због незнаног Драже Лондон дупло лане

Недавно је путовао по Грчкој један новинар из Београда и том приликом срео се у Солуну са капетаном шведског брода, који је довезао храну. Чим је капетан брода сазнао да је његов саговорник дошао из Београда, он га је упитао:

— Шта? Из Београда долазите? А када сте стигли?

— Јутрос, брзим возом.

— Па како се понаша Михајловић у Београду?

— Не знам на којег мислите, јер у Београду има око три стотине Михајловића.

Новинар га је потсетио.

— Ви сигурно мислите на Дражу Михајловића.

— Јесте, јесте, Дража...

— А ко вам је то рекао да је он у Београду?

— Ја долазим из Каира и тамо се на сва звона говори о томе, а и све радио емисије енглеске и америчке донеле су вест да је Дража Михајловић освојио Београд.

— Ја га нисам видео!

— Па то значи да они лажу?

— По старом обичају! И то масно лажу. А то најбоље знају Срби.

Вечити путници

НЕДЕЉЕ НЕДЕЉЕ

Недеља, 26 април

Сви ми мучимо муке са повериоцима. Али један мој пријатељ је то питање решио веома једноставно. Кад дођу повериоци, он се не крије, нити прави болестан, нити се пренемаже, него лепо отвори врата, поздрави се љубазно са повериоцем па му покаже на зиду претсобља слику своје жене и љубазно каже:

— Имајте на уму, господине, да све новчане послове у име моје води моја жена. Погледајте лепо њену слику и реците хоћете ли да вас пустим унутра?
И каже човек да до сада још ни један поверилац није хтео да уђе.

Понедељак, 27 април

Прича ми данас један пријатељ, иначе познати лекар, специјалиста за срчане болести.

— Дође, каже, јуче код мене једна дивна женица. Болесна од срца. Кажем јој да се раскомоти и почнем да је ослушкујем. Кад, одједном, она се подиже, погледа ме пажљиво, наслони ми главу на груди, па каже: Слушајте, господине докторе, па ви имате страшно лупање срца. Требало би и ви да одете код неког специјалисте за срчане болести...

Уторак, 23 април

Одем данас у ресторан да ручам. Седим тако за столом кад келнер донесе мом суседу чорбу. Почео он да срче, намршти се, сркну опет, омириса кашику, па се тек окрете келнеру:

— Келнер — каже — па ова чорба нема никаквог укуса!
— Којашта — одговори келнер мирно — па малопре је један господин рекао да има укус растопљене гуме.

Среда, 29 април

Враћам се данас са неке лицитације, купио сам ситнице за кућу, кад сретнем једног пријатеља:

— Што ниси и ти био? — пита га.

— Сам не смем, а са женом ми се не иде.

— Зашто?

— Па, моја жена у свакој прилици воли да има последњу реч, и сад замисли колико би ми пара било потребно за једну такву лицитацију.

Четвртак, 30 април

— Имао сам данас један врло непријатан сусрет — прича ми колега из канцеларије. Идем на посао и сретнем једну пуначику даму а са њом једно петоро деце, све један другоме до ушију. Позната ми некако жена, па кад сам боље загледао, имам шта да видим: моја вереница од пре петнаест година. А сећам се као данас, кад ми је на раскиду веридбе добачила: Ти си ми једина љубав и ја овај растахан нећу преживети.

Петак, 1 мај

Чекам данас у реду за цигарете а предамном, скоро до трафике један отмен господин. Одједном наиђе неки његов пријатељ па се развика на њега:

— Дакле, ако ниси заборавио да си ми дужан десет цигарете, онда је сада згодан тернутак да ми их вратиш. Излази из реда.

И лепо га човек изгура и сам стаде на његово место.

Субота, 2 мај

Сви пребацују нашем сеуту да је неповерљив, а он је, напротив, веома поверљив.

Узео, рецимо, попластичар календар и видео да је почетак маја и почео да прави сладолед. Купци, опет, такође видели у календару да је почетак маја па почели да купују сладолед. Иду теко улицом, цвокоћу од зиме, пуштају пару на уста и једу сладолед. Али, у календару стоји да је топло...

БОДЉЕ

СПОРТСКИ КУПЛЕТ

Десиле се неке грешке
Укинула свака клопа
На терен се иде пешке
И чешање свако тропа
И дневнице сад су танке
Једва око петнаест банке.

ПОГАЗИО ПРИНЦИП

Б.С.К. је тукао С. К. Митић са 7:0 и то одједном, али се победени жалио Савезу да он игра на рате па захтева да се 7:0 подели на три месечне отплате.

У ТРЕНИНГУ

Азиски дугопругаш Чанг-Кај-Шек био је код тренера Вавела, где је издржао тренинг у трчању на дуге стазе. Како јављају спортски листови, на последњој утакмици у Бурми, он је тако добро трчао да Јапаници нигде нису могли да га стигну.

ЈЕДРИЛИЧАР

— Мужичу ајд' погоди, шта сам ти купила за рођендан!

РАДИ СОБНУ ГИМНАСТИКУ

Нокс, шампион за скокове у вис, откако је у Пирл Харбургу скочио сам себи у уста, испао је потпуно из форме и сада ко куће ради собну гимнастику да би бар тако почео да тренира. Спортски кругови верују да је његова каријера дефинитивно завршена.

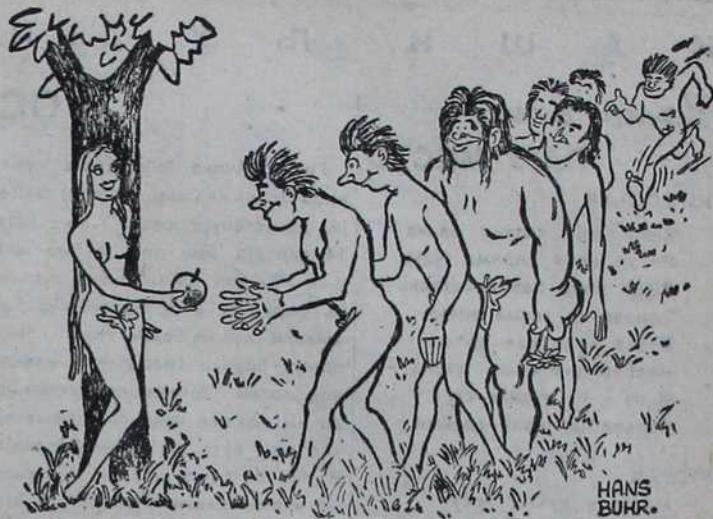
„ТУР Д' ПАЦИФИК“

Уместо традиционалне трке бициклиста „Тур д' Франс“, сада се у области Тихог океана одржавају веома узбудљиве трке које носе назив „Тур д' Пацифик“. На њему су узели учешћа претставници свих азиских народа и као нежељени гости Енглези и Американци. После прве 4 месечне етапе, највећи број гостујућих возача је већ исплао из такмичења. Постоје међутим неколико специјалиста у терању точка натрашке, и ти још и поред употребе моторних возила од стране жирија никако нису могли бити достигнути. Очекује се да ће и они у последњој етапи чији је циљ Индија, бити савладани од јапанских возача.

У америчким спортским круговима се тај пораз објашњава тиме што потребне количине допинг-инекција нису могле на време бити испоручене англосаксонским возачима.

ЗАГОНЕТКА

Да ли знате, ко вас чува,
Или, ко се о вам брине?
Радостан вам ветар дува,
Истина, вас катакд рине,
Све вам дође, ал' не кува.
(Одгонетка у акростику)

Да је у рају живело више људи, онда би се пред Евом образовао ред за јабуке.

САВРЕМЕНА

БАЛАДА

Шта је оно, нека моба
На улици треста чуда,
Намештај се види свуда
Први мај је, па сеоба
Ко сеобу данас жели!
Па опет се народ сели.

Псовке, грдње, разна врења
Кирајније увек врече
Кад се мора стан да мења
Траже кола, па стан крече
Од кад Господ земљу сазда
За сеобу крив је газда.

„РОДОЉУБУ“

Увек прву реч ти водиш
Али нећеш да се мучиш
Хоћеш да свет препородиш
И све нешто ново учиш
Увек мислиш ти на себе
А за нас ти срце зебе.

ОМЛАДИНЦУ

Све зависи ко ће рећи
Да л' си мањи или већи
Док не хвале тебе луде
А сви други нек се чуде
Нек те грде или куде
Па ће боље да ти буде
Лажи хвале мало красе
То ти сада вели „Прасе“.

ЉУБАВ 1942

Све за љубав твоју
Скинуо бих звезде са неба,
Дај ми, драга, проју,
Кад већ немаш хлеба,
И бар два кромпира,
Ако немаш сира.

МАРШ ПОКЕРАША

Напред наши
Покераши,
Сложно сви на рад
Доста беше
Луде коцке,
Запет треба сад.
Да радите,
Да лечите
Српске ране старе,
А не дизат'
Или губит
На покеру паре.

ЕПИГРАМ

Примиче се Ђурђев данак
А зима се још копрца
Сунце слабо, киша врца
Снег се топн још са стреја
Онај, што је с' кесом танак
Кој' је дрхто као псето
Једва чека топло лето
Да на сунцу себе згреје.

Мали огласи

Тражи се један поуздан и сигуран лек против бежања и изненадног ишчезавања. Интересенти могу видети услове конкурса и своје понуде на адресу: „Ваздухопловни вице-маршал Пулфорд“ — негде на Пацифику.

Нуди се Малта. — Енглеска влада понудила је острво Малту на продају јер не зна шта ће с њом да ради пошто је неупотребљива. Интересенти нека се обрате на адресу „Наша Малта“.

Млада и симпатична кафанска певачица беспрекорне прошлости тражи господина удаје ради само из бољих кругова. Понуде у администрацији под „Невино створење“.

Продаје се нов бицикл без гувернала и задњег точка. Видети код „Ристе бициклисте“.

У трамвају бр. 6 изгубио сам неотворену паклицу „Ибра“. Молим поштеног налазача, да исту донесе у редакцију, где ће добити добру награду.

КОМУНАЛНА ХРОНИКА КРАЈ ЋОШКОВИМА

Београдско градско поглаварство објавило је рат свима ћошковима и страћарама. Већ су страдали: „Славија“, „Македонија“, „Три сељака“ а сада одлази и „Тополак“. Ускоро Београд неће више имати ниједнога ћошка па постоји опасност да ће бити отстрањене све теме за дискусију и полемику у штампи и на седницама општинскога одбора.

Штампарске грешке

И последње непријатељске трубе (трупе) ушле су у тербу (борбу).

Пошто је изговорио те речи, настаде врло бучна (мучна) тишина.

Тада узне реп (реч) лорд, кувар (чувар) државног печета.

Главни уредник: Светомир Стојановић.

Уредник за илустрацију: Теодор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Телефон редакције: 25-592.
Штампа: Штампарија „ЛУЧ“.

— Ви кажете да сте карикатуриста! Онда ћу ја вама да вадам зубе онако, како ви то приказујете у вашем „Бодљикавом прасету“.

НАШИЉУДИИНАШИИКРАЈЕВИ

Тамо амо,
ПА У МЕСТО

ПОНЕДЕЉАК

Киша лије сваког данка
Потоп нови спрема Ноје,
Шуце раде без престанка
Бонови се свима зноје
Откад дође ово време
Непрекидна киша тешка,
И на небу десила се,
Вероватно, нека грешка.

УТОРАК

Илиџари дрхте, зебу
За плажу су наде слабе
Због овакве кишурине
Толка радост била цабе
Све је пошло наопако
Киша смлави к'о Вла питу
Овог лета сви ће редом
Купати се у корнту.

СРЕДА

Обећо је брак сигурно
Чим ускршњи празник мине
Али кад је време дошло
Жели с' врата да је скине
Због преваре цура бесна
Користила прву згоду
Несуђеном своје мужу
Сипала у лице соду.

ЧЕТВРТАК

Ова киша овлажила
Све планоце наше кроз
Пролеће је задоцило
Да ухвати тачан воз
Празник рада сутра свиће
Сваки има неки план
Омладина већ нервозна
Да л' ће бити сунчан дан.

ПЕТАК

Кираџије мука стисну
Што се, јадни, данас, селе
Ако ствари им поиксну
Биће за њих: куку, леле!
Кочијашни милостиви
Ниска цена, то се зна
Треба барем тријес банке
Ко се сели корак-два!

СУБОТА

Хтела мужа да ухвати
Што но веле: ни флагранти
Јер врдању он је склон
Поче вешто да га прати
Ал' дрвени носи ђон
Осети је како лупка
По асфалу: цак, цак, цак!
Окрете се, угледа је,
Па промени одмах план
Улете у неку радњу
Окретан је и тај враг
Због дрвеног свога ђона
Изгуби му жена траг.

НЕДЕЉА

Због рђавага времена
Цео млађи свет је љут
Због хладноће нико не сме
Још да скине свој капут
И старији зле су воље
Јер још мора да се ложи
Због свих ових околности
Чиновничкој, тешко кожи.

— Драге би ти воље помогао,
али ми је врачара на данашњи
дан прорекла несрећу.

Госпа Милкина пита

Госпа Милка је позната кућа-ница и домаћица у целој авлији, где станује ништа мање него 14 партаја. Још док је био жив њен покојни Сима, њена туршија, парадајз и друга зимница уживали су најбољи глас. Чим прође Велика Госпојина навале код госпа Милке све комшике да им покаже како се спрема ајвар или како се суши боранија. А она се само шепури и спремно излази свима у сусрет. А шта би друго јадна радила поред онога тутумрака. Кујна и шпајз, то јој је сав провод. Није она у

своје веку, за петнаест година брака, видела ни позориште ни биоскоп, а камо ли трке или не дај Боже неку забаву. Сима је знао само за себе. Кафана и само кафана, а Милка је имала да чува кујну.

Али не лези враже, Сима се прошле године изврте и умре. Најео се киселог купуса и попио три кригле расола, па отишао у кафану на ракију, увече су га донели мртвога. Ударила га капља! Ожалила га госпа Милка и Бог зна како, отплакала као што приличи ожалошћеној удовици и када су Симу стављали у гроб, по већ уобичајеној пракси хтела је три пут да скочи за њим. На срећу, баба Цака, њена прва комшика, спречила је у томе и једва одвојила од гроба. После тога све је ишло својим током. Дала му је седам дана, па четрдесетицу, пола године и, најзад годину. Још за време највеће жалости она је, оставши сама као пањ, учинила севал: примила једног избеглицу, младича од 18 година, који је, негде преко, био ђак учитељске школе.

Добра душа, госпа Милка, свој-

ски се трудила око свога усвојеника, зато је наставила да спрема, меси и кува. Ове зиме метнула је две главице купуса, једну у главицама, а другу рибанца, а остале зимнице пун шпаја. Али Ђока, њен усвојеник загледа се у неку Росу, распуштеницу и остави госпа Милку

Ово је дубоко потресе и ожалости. Шта није радила да врати Ђоку себи, али овај ни опепелили. Јадна Милка да се убије: »Баш ми није суђено, сињој кукавици, да се смирим — говорила је баба Стани која је умела да гледа у шољу. Уврачала му нешто она роспија, па ће да пропадне млад и зелен...« Беџала је она неку омађијану крпичу на праг госпа Росе, сипала неку чудотворну водицу пред своја врата, али се Ђока не врати.

У зло доба она се сети да Ђока много воли питу са месом. Диже се зато једнога јутра, пре беле зоре, па на воз. Када се увече вратила кући, први пут је после толико времена запева своју омиљену песму: »Рузмарино, мој зелени...« Још увече умеси и развуче коре а сутра умеси питу, ону праву питу од меса, дебелу као рука. Када је све ово свршила и приставила капаму, она се диже и зовну Ђоку. Само отвори Росина врата, не назва јој ни Бога, па викну:

— Ђокице, сарати код мене на

— Шта би било кад би овде
упецали неку рибу!
— Чудо невиђено!

ручак. Има капаму и пита са месом...!»

И, не лези враже, Ђокица се полакоми. Није госпа Милка честито ни стигла кући, кад ево ти Ђоке. Када осети мирис пите, он се поче да облизује. Како су се ствари даље развијале између госпа Милке и Ђоке то не зна нико, само се увече скупи цела авлија пред госпа Милкина врата, одакле се чула ужасна дрека и ларма. Највише се чуо глас госпа Росе, распуштенице, која је хистерично врискала. Одјед-

ном се врата отворише и први излете, као из топа, Ђока, сав рашчупан, у прслуку, а за њим излете и Роса, која је за косу вукла јадну Милку, такође рашчупану.

— Оди овамо, ронђушо матора — викала је на сав глас. Да те свет види и упозна. Да види како жалиш мужа и фаџаш децу на питу. То ли је лепак да се фаџају муве. Сурунтијо матора, бакутанеру. Даћу ја теби питу, да ће све да ти преседне. Воле баба пилећину... Е, нећеш! Неда то Роса... Зар на мене да удариш...!»

Ко зна шта би свет још чуо да их не развадише. Госпа Милка, онако рашчупана, утече у кућу, а Ђока загреба на улици. Од тога дана госпа Милка уопште није по дану излазила у авлију, док се Роса шепурила по авлији, дирајући Ђоку који се склонии код Беле, пуцкерке:

— 'Оћеш, Ђоле, пите!

Када се госпа Милка јуче иселила, цела јој је авлија викала: »Уак«, а Ђока се помирио са Росом и преселио код ње, али је дао изјаву да више неће нигде ићи на питу...

ЈАНАЋКОВО ПИСМО из Лесковац

С'г је дошеја монумент да и је полоше. Они напрајише сефте и с'г ће иде какој по лој, због зашто су добре сефтеџије. Све ти с'г испале турфа — посла. Деца си не зборе сас татка, керке си отимају кавалери на куде мајку, а деде си узимају девојченце за жену. Полудија свет, па тој ти је. Ники си не знаје куд му је пут и шта му је дужинос и салте иска да напраји паре. Због ту проклетињу овеја свет душу је изгубија. Сас паре се може свашта напраји.

ЕПИГРАМ

Црна берза ради, плачка
И томе ће доћи тачка.
Кад казна не буде кратка,
Већ проради страшна мотка.
То једини лек и јесте
За шпекуланте злочесте.

без паре ич. Тој ти је с'г филозофија, тој ти је закон и ко не је спреман за овеја системи, тај има дип да пропадне. Ете, онај луфтика што је уфатија своју домакицу, гушодавку, сас другу персону, опростија целу ствар јербо је она мираџика. Кој има паре тај си може да праји шта хоће, да си мења мужи какој кошуљку. Када се тако нешто напраји на куде голотрбе и гуланфери, онда сви викају: то је таква и таква трепетљика и лака роба, а кад се напраји куршулс на куде големаши, онда се вика: Покварен свет набедија девојченце.

Д'неске нећу си више писујем због зашто оћу да се одморим на овија пролећно време и да си фаџам чист луфт.

У здравље и скоро виђење
Ваш Јанаћко.

Мисли о данашњици

Сингапур — према Енглезима, прво је био једна врло важна варош, данас је један врло мали станчић, врло влажан и без кујне.

Рузвелт. — То је врло рђав претседник али срећан муж. Он је сигуран, да га његова жена није и да неће изневерити.

Париз. — Покојници се деле на две велике категорије. У прву спадају они који су погинули бранећи Енглеску, у другу они који су мртви зато што су они из прве бранили Енглеску.

Противавионска одбрана — пас чувар једне вароши.

Лепота — један одређен број који извесним женама служи ради одређивања нуле њихове интелигенције.

Дуг — дуг је једна ствар која се има исплатити без размишљања; у ствари се своди на непрестано размишљање без плаћања.

Неправда — сваки чин правде, који није учињен у твоју корист. Пудер — стругани сир на тањиру лепоте.

Посао — одличан изговор да се неби човек латио других занимања.

ЉУДИ И ЖЕНЕ

Пријатељ који покуша да нам преотме пријатељицу јесте бољи пријатељ онај који нам претстави своју, у циљу да је се отараси.

Интелигентни су као 29 фебруар, а интелигентне жене као 30 фебруар.

Циција је човек који не поклања пелц. Лудак је онај који то чини.

Ева је била најнесрећнија жена зато што јој није било могуће да превари свога мужа. Али је сигурно у току ноћи, намештала Адаму лажну браду и бркове и љубећи га звала: Јово.

У љубави као и у коцки добија увек онај који уместо да мора да игра, иде у биоскоп.

БЕОГРАДСКА ПЕСМА

Због редовнога излива Саве у Савамалу, сада се пева:
Дојади нам код »Бристолак«
Ова вода вража
Ту ће бити овог лета
Београдска плажа.

Купаће се у сокању
Као праве срне
Београдске помодарке
Ту ће да поцрне.

— Госпођа није код куће! Не верујем.

— Е, добро, господине, уђите, па питајте госпођу личне.

Ш а р е н а с т р а н а

Савремена Америка

СКРОМНА ЖЕЉА

Композитор Брукнер био је у аудијенцију код Фрање Јосипа да се захвали на ордену који му је овај доделио. Пошто се Брукнер захвалио, имала је аудијенција бити свршена. Али Брукнер се није мицао.

— Шта могу још за вас учинити, драги Брукнере? упита га Фрања Јосип.

— Ваше Величанство, да ли бисте могли забранити критичарима да у новинама пишу неповољно о мени.

БАЛЗАК, ПОЗНАВАЛАЦ ЖЕНА

У једном великом друштву, у коме је било и дама, Оноре де Балзак, писац дела «Сјај и беда куртизана», држао је читаво предавање о женама, не штедећи, при том, комплименте. Даде су га са заносом мслушале, а једна од њих одушевљено рече:

— О, господине, зар ви тако добро познајете жене?

— Као свој длан, одговори Балзак. Довољно је само да погледам даму и да вам одмах испричам целу њену прошлост. Желите ли о вама нешто да кажем? нашали се писац.

— Како хоћете, одговори лепотица збуњено, али... али молим вас... не гласно.

ФРИДРИХОВ ГАРДИСТ

Међу гардистима Фридриха Великог био је неки каплар који се радо китио. Желео је и сат да има, па како није имао толико новаца да га купи, одлучи се да узме прво ланчић, а док не набави новаца за сат, да обеси о ланчић куршум од пушке.

Фридрих Велики некако дознаде за ово, и то му причини задовољство. Једном сретне каплара у двору, па како је био добре воље, запита га:

— Ти, војниче, мора да си врло штедљив, кад си и сат могао набавити. Кажми ми, колико је сати код тебе? На мом сату је шест.

— Ваше Величанство, одговори каплар збуњено, нема ни пет ни шест часова, него један куршум, и показа краљу олово. Овај куршум мени непрестано показује да будем сваки час спреман за Ваше евличанство умрети.

— Човек си, синко! рече му краљ, и извади свој сат украшен брилијантима. Ево ти мој сат, да отсад можеш знати и које је доба.

МАРК ТВЕН

Славни амерички хумориста Марк Твен био је познат као одушевљени пеџац.

Једном је цео дан пеџао, али и поред све пажње и стрпљења, није могао баш ништа да упеца. Час је држао удицу у води, час је вадио и витлао њоме по зраку да би је што даље бацио. Један га познаник упита:

— Пеџате?
— Да, као што видите.
— Па досада још ништа?
— Шта могу?
— А зашто витлате удицом по ваздуху?

— Е, има и то свог разлога, — одговори Твен. Можда ћу уловити коју птицу, кад већ рибу не могу.

Филмске новости

НЕЗГОДА ЏОНИ ВАЈСМИЛЕРА

Чувени холувудски „Тарџан“ Џони Вајсмилер, доживео је приликом снимања свог последњег серијског снимања филма „Тарџан и џез-певачица“, једну велику незгоду. Наиме, приликом снимања у води, Вајсмилеру је један крокодил одгризао једну трепавицу.

Снимање је за извесно време прекинуто, а од крокодила су за казну направљене Вајсмилеру нове ципеле, кајиш и нвчаници.

„ЧАРЛИ ЧЕН ОТКРИВА ПОДМОРНИЦУ“

Снимање филма „Чарли Чен открива подморницу“ морало је бити прекинуто. У филму је Чарли Чен требао по упутствима Нокса да пронађе једну немачку кодморницу и да покаже њено уништење. Несрећа је међутим бил у томе, што су филмски оператори и баџачи бомби неспоразумом потопили уместо немачке једну сопствену подморницу.

АМЕРИКА У НЕДОУМИЦИ

Нико у Америци данас не може да објасни зашто један стари филм који после 5 година по-

ново излази на репертоар, постиже толико фантастичне приходе. Још ни на један филм није било толико посетилаца дошло као на овај, а разлог се ипак не зна, и цензура се сада налази у недоумици да ли филм забрани или не. Јер, кад је америчка публика за нешто одушевљена, нису чиста посла...

Филм се зове „Робови слободне“.

СОВЈЕТСКИ ФИЛМ „ЦИРКУС“ У ЊУЈОРКУ

Америчка филмска цензура је најзад одобрила совјетски филм „Циркус“ у коме су Совјети као што је познато страховито вређали Американце и њихове капиталисте. Совјетски шеф пропаганде у Америци, објаснио је штампани да тиме Совјети нису хтели да истински вређају Американце, већ да је то био само један маневар да се замажу очи Европи, како се не би сагледало совјетско-америчко пријатељство још у прошлости.

Уреде, дакле, треба сматрати као виц.

Један од присутних се чак и насмејао на тај виц.

Жена: Шта радиш то, Перо!

Муж: Ја.. ја.. ето, фотографишем ону светиљу за твој албум.

— Марија, сто пута сам вам рекла да прибор мећете са десне стране.

— Што, да госпођа није сујеверна!

ТЕХНИКА

— Видите, пријо, како електрични бријач мога мужа дивно љушти кромпире!..

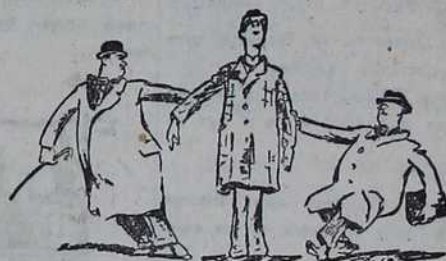

— Она: — Шта! Диктирати! Ви збиља хоћете да диктирате...!

— Да, да, драги мој, с последњом мојом сликом живео сам месец дана.
— Пошто си је продао!
— Ама, нисам је уопште продао, него ме је човек, коме сам показао слику, избацио низ степенице и тако сам дошао до три хиљаде динара оштете.

КАД ЈЕ ЧОВЕК НЕПУШАЧ

— Хајде, одлучи се за кога ћеш да стојиш у реду.

— Молим вас, дајте ми ову, овде.

Спорт је страст

Млади лекар: Ко је то у прет-претсобљу?

Слуга: Један човек.

Лекар: Пацијент или поверилац?

Слуга: Не знам. Уздише често и тешко: или је тежак болесник или сте му много дужни.

Учитель: Ако на двадесет гостију дођу два келнера, колико ће келнера доћи на педесет пет гостију?

Стевица (гостионичарев син): Пет келнера и један пиколо!

Вероучитељ: Ко добро ради отићиће у рај. А шта ће да буде са оним који чини зло?

Адвокатов синчић: Њега ће мој тата да брани.

— Зашто вичете толико!
— Јер не знам да пливам.
— Ни ја не знам, па не правим толику дреку!

Отац: Знаш ли ти, Перице, шта је то «сребрна свадба»?

Перица: Знам, тата. То је кад се човек двадесет и пети пут ожени.

— Помисли, наш друг Јовица отео је Ружу и одмах су се венчали.

— А њена мајка? Зар им је то опростила?

— Није; она станује сада код њих.

— Зашто ниси рекао да је девојка разбила вазу? пита мајка свога синчића.

— Она ме је подмитила, па сам зато ћутао.

— Подмитила? А шта ти је дала?

— Ништа ми није дала, али ми је обећала да ме неће умивати три дана.

— Питам те последњи пут: хоћеш ли да ми исплатиш дуг или не?

— Хвала Богу, што нећу више слушати то досадно питање!

Имам две страсти у том шугавом животу.

Прва је: волим да гледам фудбалске утакмице. Друга: мрзим да видим празну флашу. Према свему осталом сам равнодушан. На жене, тако рећи, пљуцкам, ситница.

Не признајем да сам гадна пијаница. Нацрцкам се, и, климам се. То је све. Али што је главно, језик имам симпатичан, не дуплира слова, лаје течно. Рука ми се само по који пут омакне, и тресне по нешто стаклено о земљу. Што се тиче псовања, ко ће га знати! А на женске, као што рекох, штрцка ваш брат кроз ретке зубе.

Но утакмицу волим, лудујем. Нарочито кад се напијем. Знате зашто? Јер тада за исте паре гледам дуплу утакмицу.

Дошао ваш брат у недељу на игралиште с навијачким срцем у џепу, и с пуном флашом у грудима. Тојест прегрисао језик дабогда, али само малкице, да не боли. Хтео сам рећи: с навијачким џепом у грудима, и с пуним срцем у флаши. Трибина ми се учинила несигурна, да ли се љуљала? За сваки случај сео сам одмах до једног стуба. Да га придржим да не падне. Кад сам пијан, велики сам кавалер. Чак и према дамама. Зато сам извадио флашу, мунуо лактом једну даму до себе, и прво њој понудио да тргне. И објаснио сам јој да се не женира, то мокро, што је у флаши, прави од живаца конопца за веш, и не мора да се цичи кад неко да или не да

гол. Но одбила ме симпатична њушка. А ваш брат, центлмен, није је расцпоао. Учтиво скинуо дами шешир, и рекао:

— Молим лепо!

Но како ја не носим шешир, то сам јој скинуо њен шешир. Изјавила је испод прџастог носача да сам простак. Нисам јој веровао. Рекао сам:

— Може лако бити. Да видимо!

И сипао сам јој мало ракије у шешир. Објаснио сам јој: ако не пропушта, онда нисам простак, а ако случајно пропушта, онда је... рђав шешир. Али десило се нешто скоро сасвим страшно. Односно десило се неколико «страшно», једно иза другог, као четворке, све једно другом до увета. Зато ћу вам их поређати према њиховом ступњу јачине. Почећу од оног што је најмање

КАД АКРОБАТЕ ЧЕСТИТАЈУ СЛАВУ

— Шта је твој отац?

— Мртав је.

— А шта је био раније?

— Жив.

— Колико ти је година?

— 44, а зашто питаш?

— Хтео сам само да знам колико човек без посла може да живи.

— Поштована публико, у нашем циркусу биће задовољан и онај који никада среће није имао!

— Слушај, Марија, како би било да уђемо, ако нећеш ти, а оно бар ја сам.

— Келнер, добићете добру напојницу ако ми поштено кажете шта да изаберем.

— Изаберите други ресторан.

У казненом заводу један робиташ ради у башти.

— Како је? пита га свештеник. Зацело вам је тешко?

— Па и није тако, велечасни. Само двојицу сам морао да уцопам да бих добио ово место.

Лекар: Шта! За једну ампутирану ногу наплатио вам је др. Петровић 2.000 динара?

Болесник: Да, и морам признати да сам задовољан.

Лекар: Драги мој, за тај новац ја бих могао да вам ампутирам и ноге и руке.

— Јаој, тата, мама је пала и скотрљала се низ басамке.

— Не плачи, сине, није се мами ништа догодило, покуша да га теши отац.

— Знаш ја то, али Милица је то видела, а ја нисам, па због тога плачем.

Судија: Сви сведоци тврде да сте ви у тучи били најгори. Шта ви кажете на то?

Оптужени: Ја сам хтео да направим ред и мир.

Келнер (за шанком): Две кобасице за господина Лазића!

Газда: Доста је једна. Он је толико пијан да све двоструко види!

Келнер: Знаш! Поручио је четири!

страшно, па до најстрашнијег. Прво сам ја добио шамар; па наши добили гол; па сам испустио препун дамин шешир; и тако се просула скоро сва ракија. То ме је просто убило. Био сам дирнут у срце. Потресао сам се до... колена. Био сам страшно узбуђен. И у узбуђењу метнуо сам дами на главу флашу место шешира. А флаша није била тврдоглава. Мислила је: паметнији попушта. И лепо се разбила у парампарчад. А дами кишта. Само више није могла да цичи Вероватно, слаба женска на пићу. И чим јој мало пала на главу флаша од ракије, тотално је опила и успавала. Ваљда јак мирис није могла да га поднесе. Увек сам лепо говорио. Није алкохол за женске, слабићи су, не мејју мишиће.

А наши аматери изгубише. Тако рећи, прво, па мушко. Душу ми изедоше противнички увијачи. Тојест навијачи. Нема коњетине у изобиљу, па једу... душу. Кажу:

— Како ми!

А ја се правим луд:

— Добро сам, кажем, хвала на питању! А како ви, шта ради госпођа?

— Море, како ми данас, овде?

— Односно тојест како уопште?

— Како бијемо ми?

— А тако! Није то ништа. Морали смо да изгубимо. То нам је била прва аматерска утакмица. И наравно, нисмо могли да се снајемо. Немамо још ругине. Док се не уиграмо с том улогом!

— Кажу ми, синко, ко је победио Илире?

— Не знам, нисам још читао последњи спортски извештај.

На железничкој благајни: Цига: Молим једну карту.

Чиниоци: Куда идеш?

Цига: По кобилу!

— Слободно...

— Опростите, ја не умам да играм.

— Ништа зато. Ни ја не умам.

Управник казненог завода:

— Жао ми је што смо вас, погрешком, задржали недељу дана више.

— Ништа, ништа, одбићете то ви мени од идуће казне.

— Видите како је то интересно: има нас три брата, од којих је један кретен.

— А шта је било са осталом двојицом?

— Колико бисте година дали оној госпођици?

— Зашто да јој дајем, кад их она има доста!

— Једном приликом сам гласовао четрдесет пет дана.

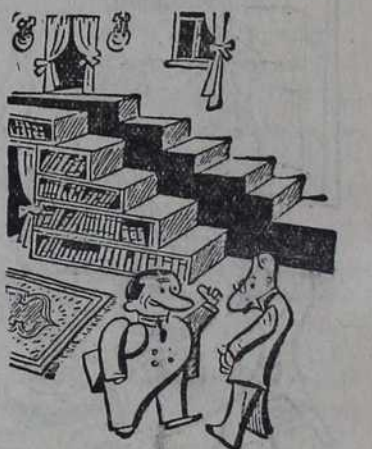
— За име бојже, како си то могао?

— Лако, јео сам само ноћу.

Кафеџија: Јесам ли ти рекао да никада келнер не сме да дискутује са гостом. Гост увек има право. Шта вам је казао?

Келнер: Рекао је да сте ви идиот.

БИБЛИОФИЛ

— Ето направил сам библиотеку као степенице. Бар ће тако да ми буде корисна.

— Сад баш идем из завода за улепшавање.

— Па?... Сигурно је било већ затворено?

— Како се осећаш у браку, Јело?

— Дивно! Муж ми купује све што се може добити на отплату.

— Зашто је Адаму било лепо у рају?

— Јер, иако је био ожењен, није имао ташту.

— Одакле путујете, обрати се путник своје суседу у возу.

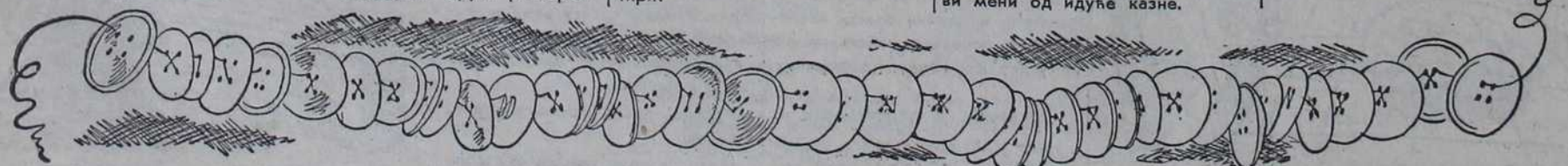
— Из Ниш.

— Ваљда из Ниша, не из Ниш?

— Остави ме, молим те, ваљда ја знам одакле сам.

— Велите да ваш син има четири године? Али, прошло је десет година од смрти вашег мучака...

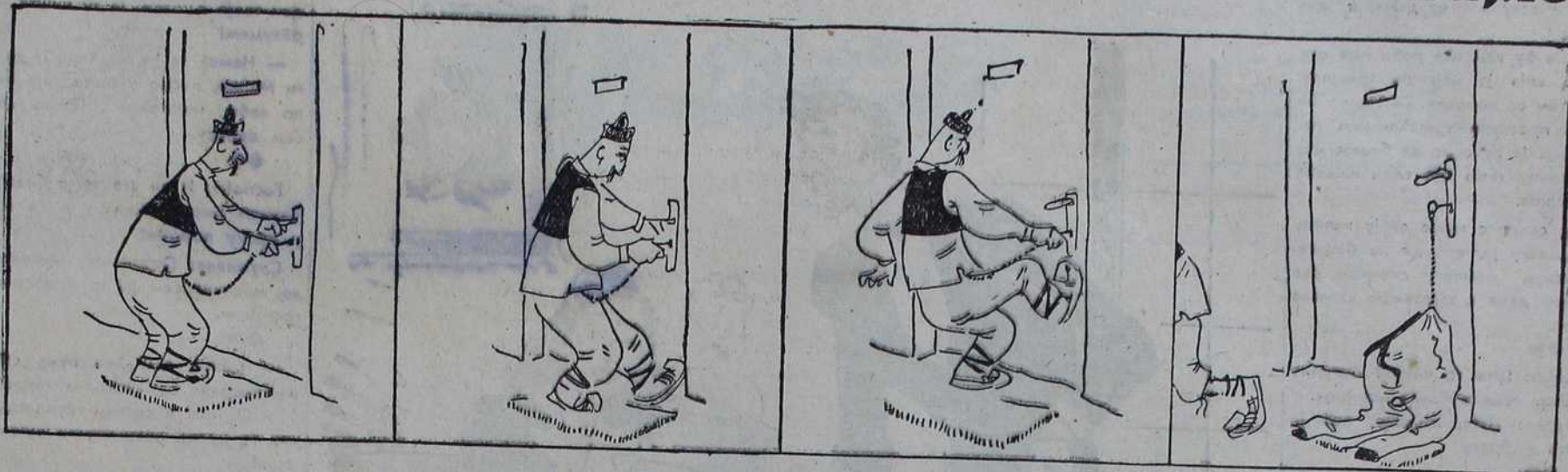
— Јел'те да је чудновато? Ја се и сама томе чудим!

Ови су се дугмићи откинули од смеха на последњој претстави позоришта «Бодљикаво прасе».

Равајлови доживљаји

Довитљиви Равајло

... или над се кључ заглави

ПОШТА „БОДЉИКАВОГА ПРАСЕТА“

ХВАЛИСАВЦУ

Увек желиш
Да се чујеш
Свуд се гураш
И план снујеш
Да са бољим крајем
Вежеш и свој крај
Добро ово знај:
Неумитни закони
Природе што ћуће
На право ће место
Сваког да упуте
Па тако и тебе.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Кад је Кнез Милош 1835 ишао у Цариград, у његовој је свити био и Сима Милутиновић. Чланови кнежевине свите беху од Султана награђени, па и Сима доби скупочени царски бињиш с великим дијамантом испод грла. Дошавши у Крагујевац, Сима тај бињиш покљони позоришној гардероби! Један од чиновника из Кнежевине околине заинаати се да ће бињиш украсти, те се он нарочито чувао, док се није продао! Купио га је за дукат неки млади Гужанин, који га је отргао кад је на саборима и славама коло водно.

само речју: Господин. О начину како је постао Ненадовићевим питомцем причао је Живковић ово:

— Био сам ђак виших разреда гимназије у Београду. Професор ми бејаше и господин Ненадовић. Запази господин како се ја, иначе тачан и одличан ђак, већ неколико пута задоцњавам за први час изјутра, па ће ме једном, кад изиђе са часа у моме разреду, а мене нађе у ходнику, запитати:

„Шта је теби те тако доцне стижеш?“

Ја му одговорим да послужем код г. Н. Н. самца, који доцкан долази кући из каване, те се изјутра успава, а ја, опет, не могу поћи у школу докле га не услужим.

Господин извади из џепа три рубље, пружи ми их и рече:

— Ево ти новца па се сам храни, а неваљалца господара напусти!“

Тако и учиним, док ме после неколико дана он опет запита:

— „Имаш ли трбњка?“

Одговорим да имам још, али ме он, знајући ваљда боље шта је у ствари, даде опет три рубље.

Прође неко кратко време, па ми једном приликом рече:

— Знаш шта? Досадиће се теби примати, а богме и мени давати. Нећо — и мене храни огац; кад ја још једем тућ хлеб, дођи и ти.

Одем — и тако постанем питамац Господинов, уселих се у кућу старога проте, савијох и помагах експедовати нашу милу „Шумадинку“ и благосиљах добротвора!

Као владин посланик на једној Народној скупштини у Крагујевцу, Панчић је био и потпретседник скупштински.

Један се посланик те скупштине тешко жаљаше у седници како у Србији нема слободне штампе, већ се мисаони људи спречавају у изношењу корисних предлога и идеја. Тада министар Радивоје Милојковић устале и рече:

— Чули сте шта вели господин посланик, а ја ћу се за доказ да ствар друкчије стоји позвати на најбољег сведока. Господин доктор Панчић штампао је у Србији више него сви ми скупа, па ја молим господина доктора да изјави овде: да ли је власт њему ма кад забрањивала да штампа шта хоће и како хоће.

Знајући добро шта је по среди, Панчић ипак устале и изјави:

— Заиста, гбеподо, никада нисам наилазио на какве сметње од стране државних власти кад сам што штампао, а истина је и то да сам штампао, хвала Богу, баш доста.

Скупштина је примила јемство такога јемца.

Кирајџије

Јадни људи сад на белом хлебу.
Кирајџије мора сад да зебу
Јер је више среће него јада
За џепове њине била проба
Јер ретко им таква срећа пада
Прво Ускрс а после сеоба.

ШТА ЈЕ НЕМОГУЋНО

■ Да се у бифеима и кафанама продаје чисто природно вино и природна ракија.

■ Да нађете млекацију који не сипа ни кап воде у млеко.

— Савршено си то уредио. Само ћеш сада морати да разбијеш стакло ако мислиш да изиђеш.

НЕ ЧУДИТЕ СЕ... И ТО СЕ ДЕШАВА

— Перо, иди опери ноге, сад ћемо вечерати.

— А је ли, Иване, како се зовеш?

— И да постанеш, барем, хиљаду година стар, али с места!

У једној тихој улици иду у сусрет два господина. Први заустави другог и стаде му бројити дугмад на капуту.

— Шта то радите? — упита заустављени.

— Не чудите се, господине, ја сам математичар.

На то други господин удари првог тако, да се овај сруши на земљу.

— Не чудите се, господине, ја сам астролог, звездочатац.

— Обећао ми је стан на првом спрату, али, ако не буде пифта, нећу се удати за њега.

САВРЕМЕНИ ЛЕКСИКОН

Двадесет и пет — фаталан број за шпекуланте.

Приудан рад — период враћања к свести.

Жена — девојка за све.

Љубав — кратковидност.

ИЗ ДИРЕКЦИЈЕ ЗА СНАБДЕВАЊЕ

Позив пекарима. — Позива се пекар Сосо да у пекарама Делана и Винија подигне њихово већ испечено кестење. Напомиње се, у случају да не дође, кестење ће се понудити Пандит Нехруу.

Промена власника. — Власник радње, „Извори Нафте код Јанангјаунга“ је ликвидирао. Радњу је преузео нови и млади трговац Јапан.

САМО У ТРИ ОКА

— Господине Симићу, могу ли с вама говорити у три ока?

— Како то, у три ока?

— Тако, лепо! Једно сам већ бацио на вашу кћер Марију.

ЧАС БАЛЕТА, ХУМОРА И ПЕСМЕ

Сутра, у недељу, 3 маја, у 10,30 часова пре подне

ХУМОРИСТИЧКО ПОЗОРИШТЕ „БОДЉИКАВО ПРАСЕ“

одржаће ПРЕТСТАВУ

НА КОЛАРЧЕВОМ УНИВЕРЗИТЕТУ

Са новим и одабраним програмом

Учествују госпође: Ира Васиљева, Вера Костић, Вера Кокошевић, Цока Перич-Нешић, Вера Петрић, Мила Ерцеговић. Господа: Јован Танић, Милош Ристић, Аца Цветковић. Јован Стефановић-Курсула, Аца Ђорђевић, Жарко Митровић и чувени комични музички трио „ЛУМПАЦИ ВАГАБУНДИО“.

АМЕРИЧКА ОТМЕНОСТ

У једном малом америчком граду проповедао је свештеник у цркви о обесном и развратном животу многих дама, и тада рече:

— Ја ћу вам сад рећи име оне даме која је највише грешила. А затим се поправи: — Не, то би било противно хришћанским начелима. Ја ћу само да бацим моју копицу тамо где седи највећа грешница.

Они скиде с главе своју капицу и замахну је, као да ће бацити. У истом моменту скочише све отмене даме и заглавише излазна врата.

Мајка: Шта то читаш? Сигурно је опет нека љубавна историја?

Ђерка: Није, мамице, ово је књига о браку.

— Шта је с твојим вереником димничаром?

— Напустила сам га. Разочарала сам се кад сам га видела о-праног.

Жена (пред излогом): Погледај како светле ови брилијанти! Просто да човека заболе очи!

Муж: Имаш право, хајдемо даље.

— Нелазим да ожењен човек треба да се коцка.

— Имате потпуно право! Ако изгуби, изгрди га жена; ако добије узме му све паре.

— Шта си тужан?

— Удаје ми се вереница.

— Па није то баш тако страшна ствар.

— Како да није? За мене се удаје.

— Има паса који разумом превазилазе своје господаре.

— То је тачно. И ја имам таквог пса.

— Сутра ми је рођендан: навраћам тридесет година. Шта ћеш ми даћи?

— Па ја ти не бих дао више од двадесет и две године.

ПРЕМИЈА

— Олга, реците да, и добићу премију.

— Не! Кад добијете премију рећи ћу да.

ПОГРЕШИЛА АДРЕСУ

— Шта треба то да значи, Лео! Пишеш ми у писму како сам егоиста, како си ми све жртвовала и на крају да нисам ни вредан твоје љубави. Ја ту ништа не разумем!

— Немој да се нервираш, драги Марко, писмо уопште није било теби намењено. Погрешила сам адресу.

Госпођа: И ви сте томе безобразном лекару допустили да вас у мраку пољуби?

Служавка: Опростите, милостива, мислила сам да је милостиви господин.

— Синоћ сам два пуна сата разговарала са сусетком Маром. — О чему и каквим глупостима сте то могле разговарати толико дуго?

— О теби, драга пријатељице!

Учитељ: Реци ми, Микице, ко је био Колумбо?

Микица: Не знам, господине учитељу.

Учитељ: Срам те ило. Не знаш ко је био Колумбо, а отац ти је трговац јајима!

— Шта, ви сте постали вегетаријанац?

— Па шта могу да радим, кад ми још једино пиљар даје на версију.

— Зашто ниси хтео да даш Ивану своју адресу? Да му нешто не дугујеш?

— Не. Али ћу му дуговати.

Жена: Човече, па ти пијеш ту ракију као воду!

Муж: Вараш се, драга. Воду никад не бих могао тако да пијем.

Женски глас у биоскопу за време претставе:

— Себи руке!

Одмах затим исти женски глас: — Не ви, него онај с леве стране.

— Знаш да позирам једном сликару за слику „Љубав и злоба“.

— А ко позира за љубав!

Фабрикант пита новопостављеног радника:

— Да ли вам је надзорник рекао шта су ваши послови?

— Јесте! Рекао ми је да га пробудим чим вас видим.

— Дакле, то је портре човека који је освојио твоје срце?

— Не, то је портре мога мужа.

Гост: Имате ли тоглог чаја?

Келнер: Немамо, али пиво је доста топло.

Професор: Познајете ли менично право?

Студент: На жалост, познајем.

— Има момената када је новац право проклетство.

— Да, у моментима када га немамо.

Професор певања: Ви тамо у дну учионице, немојте да лармате него ћутите и певајте.

Отац: Ти хоћеш да се жениш, а не знаш колико кошта једна жена.

Син: А ти, оче, не знаш колико кошта ниједна жена.

Судија: Ви сте оптужени да сте хтели да удавате лекара који вас је лечио. Зашто сте то покушали?

Оптужени: У самоодбрани.

— Како вам се свидела Венеција!

— Веома је лепа, али баш када смо ми били била је поплава, тако да смо морали све у чамцу да се возимо.